

АРХІТЕКТУРА БУДІВНИЦТВО

**Виходить
з 1962 р.
№ 8-9
(1319-1320)
Червень
2007 рік**

ПРИВІТАННЯ МІНІСТРА ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ З ДНЕМ НАУКИ

Шановні колеги!
Дозвольте від імені Міністерства освіти і науки України щиро привітати Вас із Днем науки!

Наука – це потужний ресурс економічних перетворень, важлива складова національного багатства, рушійна сила технологічного розвитку.

Упевнений, що спільною роботою ми досягнемо поставленої мети – ефективного використання результатів наукової діяльності, впровадження новітніх тех-

**З повагою,
Міністр С.М. Ніколаєнко**

нологій задля економічного зростання української держави, поліпшення добробуту наших громадян.

У цей весняний день прийміть найщиріші вітання та побажання подальших успіхів і високих досягнень у праці, доброго здоров'я і натхнення та всебічного сприяння вашій творчій роботі на благо України.

Вчена Рада

СПРИЯЮЧИ РОЗВИТКУ НАУКОВОГО МИСЛЕННЯ ТА ТВОРЧОГО ПІДХОДУ...

27 квітня 2007 року на засіданні Вченої Ради університету слухали та обговорювали доповідь проректора з наукової роботи д.т.н., професора П.П. Лянунова "Підсумки наукової діяльності університету в 2006 році". Вченою Радою було відзначено, що зусилля науковців КНУБА в 2006 році були спрямовані на забезпечення розвитку фундаментальних та прикладних наукових досліджень як основи підготовки науково-педагогічних та інженерних кадрів за пріоритетними напрямками розвитку освіти, науки і техніки. Зосередивши наявний науковий потенціал на цих напрямках, колектив університету досяг певних успіхів у науковій діяльності.

Особливу увагу при виконанні науково-дослідних робіт приділявся науковим дослідженням, які вносять певний вклад у вітчизняну науку і відповідають цілям економічного розвитку держави. Для виконання цих досліджень університет використовував багатоканальну систему їх фінансування: державний бюджет за рахунок коштів Міністерства освіти і науки України (2155,4 тис. грн.); спеціальний фонд за рахунок коштів інноваційних фондів зацікавлених міністерств і відомств та підпорядкованих їм підприємств і організацій (3912,3 тис. грн.); міжнародних грантів (401,1 тис. грн.).

У 2006 році вченими університету закінчено 253 роботи, з них 20 – новою технологією (в 2004 році – 19, в 2005-му – 13). Видано 932 наукові праці (в 2004 році – 845, в 2005-му – 904), в тому числі 46 підручників та навчальних посібників (в 2004 році – 31, в 2005-му – 31), 9 монографій (в 2004 році – 6, в 2005-му – 6), 877 статей (в 2004 році – 807, в 2005-му – 867).

Результати завершених наукових досліджень відповідають світовому рівню, а деякі й перевершують цей рівень. Свідоч-

тво тому – результати захищаються патентами. За звітний період університетом одержано 36 патентів України та 8 позитивних рішень на видачу патентів.

Враховуючи значний внесок в розвиток вищої освіти і науки, в 2006 році ряд співробітників університету відзначено урядовими нагородами. За роботу "Створення екологічно чистих енерго- та ресурсозберігаючих технологій сучасних будівельних матеріалів з поліпшеними характеристиками на основі відходів електростанцій" нагороджено премією Президента України молодих учених: Г.Ю. Ковальчука, докторанта кафедри будівельних матеріалів, О.А. Гончар, доцента цієї ж кафедри, В.В. Павлюка, доцента кафедри технологій будівельних конструкцій та виробів, О.Ю. Ковальчука, молодшого наукового співробітника.

Асистент кафедри охорони праці і навколишнього середовища С.Ю. Пермінова отримала грант Президента України для обдарованої молоді на проект "Створення електронної версії бази даних і карти техногенного навантаження та потенційно небезпечних техногенних об'єктів Херсонської області".

У жовтні 2006 року відбулася конференція молодих учених, аспірантів та студентів університету. В її роботі взяли участь 10 секцій та підсекцій, заслухано 174 доповіді, в т.ч. 67 аспірантських, 28 студентських, 11 – представників інших організацій. Конференція була проведена на високому рівні й сприяла розвитку наукового мислення і творчого підходу до вирішення теоретичних і практичних завдань майбутньої діяльності, поглибленню, розширенню, систематизації теоретичних і практичних знань, розвитку навичок самостійної пошукової діяльності, накопиченню досвіду дослідницької роботи учасників конференції. За результатами конференції видані тези доповідей.

Разом з тим в науковій діяльності нашого закладу в 2006 році були виявлені і певні проблеми. Серед них: на засіданнях 9 спеціалізованих вчених рад КНУБА співробітниками університету не було захищено жодної докторської дисертації, а з 38 кандидатських – наші співробітники захистили лише 11 робіт. Крім того, не на всіх кафедрах своєчасно проводиться атестація докторантів і аспірантів, затверджуються теми дисертацій; порівняно з минулими роками зменшився обсяг фінансування НДР із міжнародних грантів; зменшилась кількість наукових розробок, впроваджених

у виробництво; студенти недостатньо залучаються до виконання НДДКР з оплатою із загального та спеціального фондів бюджету; зменшилась кількість студентів, які брали участь у олімпіадах.

Вченою Радою університету прийнято рішення: схвалити в цілому наукову роботу закладу за 2006 рік. Головні завдання в області науково-дослідної роботи на 2007 рік сформулювати так:

1. Забезпечити підвищення ефективності наукових досліджень та впровадження новітніх розробок у виробництво та навчальний процес з урахуванням вимог інтеграції до європейського науково-освітнього простору.
2. Розширити практику створення спільних науково-навчальних структур (факультетів, інститутів) з національною та галузевими академіями наук.
3. Активізувати участь науковців університету у міжнародних науково-технічних програмах, отриманні грантів, співпраці з університетами інших держав, у т.ч. в проектах 7 Рамкової програми ЄС.
4. Удосконалити систему науково-дослідної роботи студентів в університеті, забезпечивши зростання її якісного рівня.
5. Забезпечити залучення студентів університету до проведення наукових досліджень та виконання науково-дослідних робіт на умовах штатного сумісництва за оплатою за виконану роботу.
6. Удосконалити механізм заохочення викладачів щодо залучення студентів до науково-дослідної роботи.
7. Посилити роботу кафедр щодо організації ефективної наукової роботи кожного викладача.
8. Активізувати залучення наукових підрозділів університету до виконання державних та регіональних програм.
9. Розвивати партнерство з промисловими і підприємствами, проводити спільні науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи по створенню та впровадженню сучасної техніки та технологій.
10. Сприяти залученню громадських наукових, науково-педагогічних об'єднань, студентських та молодіжних організацій до реалізації наукових та регіональних програм.
11. Поширити серед факультетів і науково-структурних підрозділів університету досвід архітектурного факультету з питань проведення конкурсів, виставок тощо.

Матеріал підготовлений газетою

Профспілкові справи

КОЛЕКТИВНОМУ ДОГОВОРУ ОСВІТАН – 20 РОКІВ

В червні 2007-го з часу укладення першого колективного договору в галузі освіти і науки вже виповниться 20 років.

Трохи історії. Наш улюблений заклад – Київський національний університет будівництва і архітектури (КНУБА), що на той час мав назву Київський інженерно-будівельний інститут (КІБІ), зіграв в цій справі першочергову роль, ставши експериментатором укладенням першого колективного договору для працівників освітньої і наукової сфери. Справа в тому, що до 1987 року колективні договори у вищих навчальних закладах не укладались.

Отже, за дорученням республіканського комітету профспілки і Київського міського комітету профспілки працівники народної освіти і науки такої колективної угоди не уклали. Йому передувала старанна творча робота співробітників профспілки інституту: необхідно було ознайомитись, проаналізувати аналогічні документи на укладання колективного у виробничій сфері, у навчальних закладах, що закордонно та ін.

Укладання першого колективного договору в колективах вищих навчальних закладів стало можливим завдяки соціальному партнерству між ректоратом і профкомом КІБІ (це поняття, до речі, виникло в нашому вузі ще до офіційного формування його на рівні незалежної організації). Так, у 1987 році в закладі були створені громадські організації: Рада ветеранів війни і праці, жіноча рада, за рік (1986 р.) у нас був створений поетичний клуб шанувальників поезії "СТИХІЯ" та ін. І вже через рік (1988) до нас приїхала комісія ВЦРПС з метою вивчення досвіду КІБІ з укладання колективного договору, яка, до речі, високо оцінила наш досвід і рекомендувала його усім вузам тодішньої України, Радянського Союзу. Приємно відзначити, що й після 1988 року наш заклад відвідували та переймали цей досвід пред-

ставники вищих навчальних закладів Росії, Молдови, республік Прибалтики, області України та ін.

У 1990 році вийшла спільна постанова Міністерства вищої та середньої спеціальної освіти Української РСР та ЦК профспілки працівників освіти і науки України, якою закладу надавалось право укладати колективні договори, використовуючи попередній досвід.

Хочеться відзначити найбільш активних співробітників університету, силами яких нам вдалося укласти перший колективний договір для працівників освіти і науки та надалі його вдосконалювати. Серед них: **Ніна Георгіївна Русанова**, професор кафедри технологій будівельних конструкцій і виробів, яка на той час була головою профкому КІБІ, **Георгій Миколайович Тімніський**, звільнений заступник голови профкому, **Сергій Дмитрович Бушуєв**, професор, завідувач кафедри управління проектами, очолював виробничо-масову комісію, заступником його була **Наталія Іванівна Седельська**, професор кафедри нарисної геометрії, інженерної та машинної графіки.

Значний вклад в цю роботу внесли ректор університету **Анатолій Михайлович Тугай** та голови комісії з підготовки та перевірки виконання колективного договору: **Іван Петрович Сидоров**, проректор університету, нині – голова Солом'янської районної в м.ст. Києві державної адміністрації; **Сергій Йосипович Цимбал**, проректор університету, нині – професор кафедри основ і фундаментів; **Микола Федорович Лисицький**, проректор університету, нині – голова Київського відділення Антимонопольного комітету України; **Микола Миколайович Осетрін**, проректор університету та ін.

Г. Тімніський, голова профкому співробітників, доцент

Конференції

ЗДОБУТКИ НАШИХ НАУКОВЦІВ

вачів й 389 студентських. Окрім цього було заслухано 96 доповідей науковців – представників організацій України.

На пленарному засіданні з вступним словом виступив ректор А.М.Тугай. Він підкреслив, що в університеті приділяється велика увага науковим дослідженням, які проводять вчені нашого закладу, які спрямовані на отримання наукових результатів, що є складовими докторських і кандидатських дисертацій, дипломних проектів і робіт спеціальності і магістрів. І маємо результат – збільшилась кількість студентів, які брали участь у роботі конференції – 389 чоловік, порівняно з 2006 роком, коли кількість учасників складала 343 студенти.

На науково-практичній конференції з доповіддю "Перспективи розвитку будівництва в Києві" виступив президент КНУ "Київськийбуд" П.С.Шилок: він поділявся досвідом роботи будівельної компанії в сучасних умовах будівництва, розповів про досягнення компанії та про плани на

(Перенесено на 2-гу стор.)

ЩО І ЯК МИ РОБИМО?

Добре розуміє творчі думки й бажання своїх вихованців студентів-архітекторів, їх викладач, професор кафедри основ архітектури і архітектурного проектування Людмила Георгіївна Бачинська. Це особливо відчутно було під час її виступу перед студентами 18 травня 2007 року – в день ювілею Людмили Георгіївни. Вона представляла майбутнім фахівцям архітектурної справи багато цікавих концепцій, ідей, які реалізують під її керівництвом студенти 4–6-х курсів спеціальності АБС.

Так, студентів, що були присутні під час виступу професора Бачинської, зацікавила робота колег по особливості містобудування Київської Русі. У ній авторки пишуть: "Усі міста Київської Русі у процесі свого розвитку наближаються до кола. Крім того, в багатьох містах містобудівна композиція визначається фігурою хреста. Якщо узяти місто, яке тільки починає забудовуватися, то перш за все у ньому сподружиться храм – домінуюча містобудівна композиція. Потім місто, природно, розвивається удвоє торгівельною шляхою або берега ріки та ін. У таких випадках вісь "Собор-ріка" виявляється перпендикуляром для осі берега, перетинає її і так вже утворюється хрест. В багатьох випадках, якщо місто продовжує розвиватися, то храми, розташовані по сторонам від центрального собора, намагаються присвячувати так, щоб передусім утворювався "Деїсис", а саме: у центрі храм Спасителя, то по сторонах – храми Богоматері й Іоана Хрестителя. Подальше будівництво храмів також не виявляється випадковим. Характерні хрестоподібні композиції можна

виявити в багатьох містах Київської Русі".
 Професор Бачинська проводить для архітекторів кілька спецкурсів. На зустрічі з молоддю вона представила екзаменаційні роботи майбутніх спеціалістів-архітекторів. У спецкурсі "Містобудівні аспекти реконструкції" 64 група АБС мала мету продемонструвати здатність розв'язання однієї з важливих проблем для Києва у вигляді концепції. Вражає так потрібна нам нині концепція, яку проводить професор Бачинська, "Не нашкодь". Вона особливо відчутна у екзаменаційній роботі студента А. Селіванова, де він зобразив панораму Михайлівської площі з спорудами, що були тут раніше. Студент прагне захистити історичну частину міста від спроб комерційних структур забудувати її.
 Тепер про бачення для великої кількості киян питання реконструкції старих житлових масивів Києва. Ця концепція представлена на прикладі житлової забудови житломасиву Березняки по проспекту Возз'єднання. На сліні висить схема розміщення масиву Березняки у системі транспортних магістралей Києва. Реконструкція кварта-

Люди університету

лів житломасиву Березняки представлена у вигляді реконструкції застарілої житлової забудови з типових серійних житлових будинків з групою об'єктів торгово-побутового обслуговування. Робота присвячена, перш за все, існуючій морально застарілій на сьогодні житлової забудові шляхом збільшення житлової площі і підвищення поверховості, а також значному поліпшенню комфорту й якості помешкань відповідно сьогоденню – внаслідок чого можливо створення нових груп споруд. Автор проекту, який курирує професор Бачинська, пропонує на проспекті Возз'єднання – автомагістралі державного значення – створити динамічну каскаду містобудівну композицію, яка буде міцями забудована вертикальними комплексами будинків торгово-побутового обслуговування населення, офісами і т.д. Ці будинки не будуть елітними: планується набір квартир для жителів середнього класу й нормального достатку. Таким чином з'явиться щось дуже рідне і знайоме, але в той же час зовсім нове: красиве, зручне й корисне, вражають майбутні фахіди.

Людмила Георгіївна Бачинська проводить для студентів і спецкурс "Реконструкція та нове будівництво в історично-складеному середовищі". Метою виконання завдання-класури у розділі "Житлові будинки" під час практичних занять є вивчення можливостей створення нетрадиційної структури житлового будинку; реконструкції типового житла з врахуванням впливу умов оточення; реконструкції житла в історично-складеному середовищі та ін.
 У день ювілею професора Бачинської цікаво було оглянути її художні твори, написані рукою Людмили Георгіївни. У залі бібліотеки архітектурного корпусу ними прикрашено усю стіну. Огляньте, будь ласка, не пошкодуйте!

І. Герашенкова

Конференції УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ – ПЕРСПЕКТИВА МАЙБУТНЬОГО

24-25 травня 2007р. у Київському національному університеті будівництва і архітектури відбулася IV міжнародна науково-практична конференція "PM Kiev '07". Метою проведення конференції є стимулювання наукових і прикладних досліджень в області управління проектами, виділення основних перспективних напрямків застосування методології управління проектами у цій області, науковою інформацією і практичними досягненнями у цій області, навчаннями установами і підприємствами, заохочення молоді до науково-пошуку. Головне питання цьогорічної конференції – "Управління програмами організаційного розвитку в конкурентному оточенні".

На чолі із завідувачем кафедрою, д.т.н., професором С.Д. Бушуевим, тісною взаємодією викладачі, співробітники та студенти кафедри виступили на організуванні конференції "PM Kiev", яку в цьому році видавали представники 4 країн (Латвія, Казахстан, Азербайджан, Турція) та представники університетів і підприємств більш ніж 10 міст України (Ізмаїль, Харків, Одеса, Львів, Дніпропетровськ, Луганськ, Миколаїв, Черкаси та ін.). На конференції було зареєстровано 140 учасників, з них з доповідями виступили 80.

- Конференція була розділена на 5 секцій:**
1. "Конкурентоспроможність через професійне управління проектами і програмами". Модератор – д.т.н., проф. С.Д. Бушуев.
 2. "Управління проектами і програмами в умовах стійкого росту". Модератор – д.т.н., проф. В.А. Рач.
 3. "Управління програмами державного розвитку". Модератор – д.т.н., проф. А.І. Рибак
 4. "Інформаційні технології в управлінні програмами стійкого розвитку". Модератор – д.т.н., проф. Ю.М. Тесля.
 5. "Молодіжна". Модератор – асистент А.М. Захаров.

Протягом двох днів учасники конференції відповідно до тем та об'єкту досліджень доповідей викладали свої судження в секціях. Головним чином зусилля спрямовували на аналіз, розробку наукової бази проектно-орієнтованого управління розвитком підприємств та організацій, держави в цілому. Обговорювалися питання, пов'язані з підготовкою і реалізацією проектів в умовах змін внутрішнього та зовнішнього оточення, яке обумовлене процесами глобалізації і зміни парадигми цінності з матеріальної на нематеріальну. Також питання побудови проектно-орієнтованої держави, держави в якій ефективно використовуються науково-обґрунтовані інструменти управління; створення ефективної інформаційної технології управління проектами, підвищення ролі інформації в проектах, використання існуючих і створення нових програмно-інформаційних засобів управління проектами.

Під час проведення інформаційних у формі в молодіжній секції студенти проявили себе активними, заохоченими до розвитку та вирішення поставлених питань, пропонуючи свої шляхи вирішення проблем. Дійсно, наша молодь сьогодні небаїдуха до ситуацій в країні та за кордоном, економіки, виробництва, промисловості. На базі цього були представлені суттєво нові судження в методології управління проектами, що повинно бути зроблене, в чому вони вбачають свою задачу для побудови кращого майбутнього для держави, її населення, своєї родини та себе особисто.

Міжнародна науково-практична конференція з управління проектами – найбільш авторитетна та представницька подія країни в області управління проектами; в якості доповідачів і організаторів конференції виступають провідні зарубіжні і національні спеціалісти в області управління проектами; географія учасників і рівень представлених наукових робіт постійно зростає. Постійною практикою стає проведення семінарів, тренінгів, конференцій, на яких відбувається обмін творчими ідеями та дослідженнями, обговорюються шляхи та перспективи розвитку управління проектами як вдале поєднання майстерності та бізнесу.

Вже сьогодні стає очевидним, що переживаючи з нашою державою зльоти та падіння, управління проектами – одна з найбільш перспективних галузей знань, яка відкриває для студентів та фахівців нові горизонти для її дослідження, пізнання, збагачення, розширення та обміну знань на щорічних міжнародних конференціях з управління проектами "PM Kiev".

Н. Коваленко, аспірант кафедри управління проектами

(Перенесено з 3 1-ї стор.)

ЗДОБУТКИ НАШИХ НАУКОВЦІВ

майбутнє. Автор підкреслює престижність будівельних спеціальностей, зважаючи на збільшення попиту на молодих спеціалістів-будівельників.

Директор Державного науково-дослідного інституту будівельних конструкцій П.І. Кривошеєв в своєму виступі зупинився на розвитку наукових досліджень і нормативної бази в будівництві.

На заключному пленарному засіданні конференції були заслухані звіти керівників секцій про роботу секцій та підсекцій.

Отже, аналізуючи роботу конференції, слід відзначити широке висвітлення результатів фундаментальних досліджень, з прикладних досліджень надавалася перевага доповідям, які висвітлювали конкретні

ні конкурентоспроможні результати.

Конференція прийняла рішення: роботу секцій та підсекцій схвалити; кращі доповіді, відзначені рішенням секцій та підсекцій, опублікувати в збірках наукових праць університету; за результатами конференції видати "Збірник тез студентських доповідей", в який включити, рекомендовані до опублікування рішенням секцій і підсекцій кращі доповіді студентів; залучити студентів до участі у науково – дослідній діяльності наукових шкіл університету, проведенні фундаментальних і прикладних наукових досліджень, виконанні госпдоговірних та держбюджетних робіт; при конкурентному відборі проектів наукових досліджень,

що фінансуються за рахунок бюджетних коштів, надавати переваги тим роботам, в яких беруть участь студенти та молоді вчені; розробити та впровадити комплекс заходів, спрямованих на заохочення молоді до участі в науково-технічній діяльності, зокрема через впровадження університетських грантів для аспірантів та студентів, які мають досягнення в наукових дослідженнях; запровадити чіткий відбір обдарованої молоді для отримання ними премій, грантів Президента України та стипендій Кабінету Міністрів України.

Інформація, підготовлена Т. Тимченко, студентом газети

Ювілей "АРХІТЕКТУРА І БУДІВНИЦТВО" ЗІБРАЛА ДРУЗІВ

го університету з'явився електронний екран для об'яв та привітань, на якому газету та її редактора І.І. Герашенкову також щиро вітали й завдяки йому багатотиражка отримала ще величезну кількість подяк.

На засіданні за "круглим столом" до редакції, окрім співробітників та учасників у підготовці газети до друку нашого навчального закладу, її шанувальників,

хненню працюю студентської газети Київського національного університету будівництва і архітектури!

Не можна не відзначити ще одного гостя редакції "А+Б". Це поет і композитор, член поетичного клубу шанувальників поезії нашого університету "СТИХ І Я", науковий співробітник інституту електротехнічного інституту ім. Є.О. Патона Олександр Бернадський. Його виступ перед учасниками "круглого столу" викликав незвичайний успіх. Його хотілося слухати нескінченну кількість разів, до нього зверталися з проханням купити диски з його виступами...

Що ж це був за виступ? Олександр співає авторських пісень на власні вірші, твори членів "Стихі" Тамари Дембійко та Алли Чоловенко, гостей клубу В і к т о р а Якимця та поетів Миколи Грабовського й Ігора Іртеняєва (Москва).

Авторські пісні виконує О. Бернадський

комп'ютером, використовуючи музичні програми "Cubase", "Nuendo", "Midi" – технології, синтезатори "Yamaha", "Roland" й віртуальні інструменти. Ми попросили Олександра надати читачам "А+Б" слова однієї ліричної пісні, яку почули під час "круглого столу":

Бессонница

*Дорогие вы, мои сны,
 Вы зачем от меня улетели?
 Превратили начало весны
 В холода с бесконечной метелью.*

*Заменили багряный восход
 Бледно-серым, холодным закатом,
 Превратили цветы в алы лед,
 Радость встречи – в горечь утраты.*

*Разорвали вы мне и без того
 До предела непрочные нити,
 Оставили меня одного
 В скачке дней необузданной прыти.*

*Мне оставили серые дни
 И бессонные темные ночи,
 Где же мне вас сейчас отыскать?
 Кто нашел вас вот так, между прочим?*

*Дорогие вы, мои сны,
 Вы зачем от меня улетели?
 Я вас жду не дожуду, а пока...
 Я кружусь в белоснежной метелью.*

Празда, приємне, легке й граціозне враження? Отже, ті з вас, хто приходить до редакції, зможуть відчутти, що вдосконалено нема меж... Наша ж А+Б, безпечно, особливо видання, каравела серед інших студентських освітніх газет.

К. Гречин, студент газети, випускниця КНУБА

Нашей газете – 45 ДРУГ ДРУГУ БУДЕМ МЫ ВСЕГДА НУЖНЫ!

В твой день рождения я всегда признаюсь От всей души и просто по любви: Перед тобой "АБ" – ка, преклоняюсь И пожелаю тебе хочу одно – живи!

Живи для тех, кто хочет инженером, Окончив институт наш вскоре, стай, Для них ищи достойные примеры Науки под названием "Побеждать".

Живи для седовласых ветеранов, Отдавших жизнь прославленному вузу, Для аспирантов, молодых и рыцарных, Что б для науки не были обузой.

Живи для тех, кто денежки считает От пенсий до пенсий всегда. Но с удовольствием тебя, "АБ", читает, Забыв свои преклонные года.

Пусть каждому утром референт по тебе Тебя на стол начальнику кладёт. Пусть нищий утром тоже будет весел, Когда тебя в обрывках мусора найдёт.

Лети, "АБ", по городам и весням, О жизни институтской всё пиши. Переживай все беды с нами вместе, И вместе с нами веселись от души.

И все мы, от студента до декана Родной газете навсегда верны! Хочу сказать тебе о самом главном – Друг другу будем мы всегда нужны!

С. Ким, сотрудник КНУБА, полковник

Куточок поезії

ДОВІРЛИВА РОЗМОВА...

Сьогодні ми представляємо увазі наших читачів молодю поетку, студентку 13-ї групи МО Марію Андрюх. Дівчина запропонувала редакції "А+Б" багато своїх віршів різного часу й тематики: тут і ставлення до великого сина українського народу Тараса Шевченка, якому 2007-го року виповнилося б 193 роки, до речі, хотілося б наголосити, що великі поетичні та мистецькі надбання Тараса залишилися в пам'яті покоління, переживши самого творця. Марічка пропонує свої поетичні думки й на філософську та ліричну теми. Читайте!

Тарасу Григоровичу Шевченку

Мене дивує одне сяйво,
Що на Україні мій,
Любов і ненависть з'єдналися
У купочку, не відлічити
І не впізнати того лиха,
Що на Україні мій,
Посіло незлічі мисля, тихше...
Ні, я не цар, не імператор
І не король в яскравих шатах...
Я просто дівчина
О, як люблю тебе, Тарас!
Як я вклоняюсь пред Тобою!
Як право ти писав про нашу долю,
Як ти казав, так і сьогодні сталося!
Ні, я не заздрю ні панам, ні лицарям,
Я прагну волі, волі слова... Волі сили.
О, Тарас, яка ж ти вічна людина!
Яка ж ти мудра людина,
Ні, ти не цар, ні імператор,
Але який же треба бути, не бояться!
Щоб і в тюрмі писати, жити між віршами!
Віршами рідними своїми – українськими.
О, Тарас, о вічний скорб ти нашого народу.
О тепла мить, любові і добра.
Ти дивовижний скорб, і я пишаюсь тобою!
Тарасе, я вклоняюсь тобі!
Ти найдорожча часточка народу,
Тебе я не забуду, ні... ніколи!
О, вічний Бог ти української землі!

2003 рік

Любов

Знову сонце похилилось,
Знову зорі золоті,
Знов відводить сум і настрій, –
Це любов до нас летить.

Вона сквітне і...зія'є,
Спалахне і знов згорить,
Заворухить, задрманить,
І зупиниться на мить!
Знов примусить нас радіти,
Знов завіяє, як колись
Поколіше чужі віти,
І повернеться на мить!
Знов любов до нас так мчить,
Знов біжить, летить, горить.
Запалає, як зірниця...
Заблагає, замолить...
Зацвіте, мов калинонька,
Заворухить, заспіває...
Знов...охопить страх серденько!
Знов...зія'є...замовчить!
Ось така любов тривожна,
Ось така жива вона,
Знов, як сонце... блисне в небі...
І... сховається вона!

2003 рік

Любимому

Сердцу не прикажешь:
"Не люби его!"
Что ты там не скажешь,
Не забудь его!

Он помет, но поздно,
Не вернуть назад,
Слезы, грусть и боль –
Вот твои друзья.

Но борись, родная,
Сможешь пережить,
Пусть он вновь узнает,
Что ты можешь жить.

2007 год

ЩОРІК ОЖИВАЮТЬ ГВОЗДИКИ...

Нещодавно, у День 62-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні, ми згадували всіх тих, хто віддав життя за свободу і незалежність Батьківщини. Ми вдячні всім тим, хто героїчно пройшов довгими тернистими шляхами найжорстокішої війни, здобув Перемогу. Ми пишаємось поколінням ветеранів війни, яке своїм життям, кров'ю та відрадою виписало свій бойовий та трудовий подвиг у світову історію. Ось, як згадує про ці події для читачів газети професор кафедри архітектурних конструкцій Олександр Леонітович Підгорний:

На пенсію пам'ять не йде

На пенсію пам'ять не йде,
Хоч воїн на ній вже давно.
Та інколи в пам'ятний день
Той час воскресє кіно.

На пенсію пам'ять не йде –
Ї беруть ветерани.
За згублених в битах і печад дітей
Болять всенародні рани.

На пенсію пам'ять не йде:
Щорік оживають гвоздики
На знак Перемоги відаджих людей
Над злом окривленим диким.

Ніч війни

(Альоші Чирві і його побратимам)
Згадай мовчки ойго
Все життя я носив...
Фронт спивався на ріці –
Не було більше сил.

Відкотилися танки назад,
Бо піхота затрималась десь.
Мить війни, так сказати,
А для когось і зміст її весь.

Усіх хлопців зібрали, хто віку досяг,
Ім фуфайки, гвинтівки дали
В окопи без доброї муштри й присяг...
В одну ніч у городах усі полягли.

Ношу рідну й страшу, як закінчився бій,
Здобували в городах батьки,
Хоронили із серцем навіл
Кого pestили довгі роки.

Був і Чирва Альоша між тих, хто поліг.
В ранок той листопадно-осінній
Доніс звістку жорстокі на кожен погір
Нареченої крик-голосіння.

То для нас, мов зоря, мила пара була.

З малих літ і до днів тих останніх
Як берізка й дубок на виду у села
Доросла до любові-кохання.
Ой, Альоша, Альоша! Чом же зрадила
Дуля

Так зненацька, з-за рогу неначе?
Чом розвіяло шмаття по полю?...
По тоби до сих пір серце плаче.

Підніми і скажи,
Щоб спустило дорогу побачить,
Ким би став, де б ти жив,
Де б ти щастя зустрів,
Обійнявши свою наречену,
Де б співав на зорі,
Де б орав свою землю священу,

Де б ти сів і жав, молотив
І приносив добро в рідну хату,
Якби зміг ніч війни ти живим перейти,
Ніч єдину, холодну, прокляту?
Де твої ордені?

Де ти сурми і слава?
Чи ти принісши воли,
Перейшовши у іншу державу?
Чи ти не віддав нікого, що такі ви були –
Не солдати, війни новобранці?
Як пішчинки в траві і піску залягли,
Як росинки до сонця злетіли урачці...

З тих країв я відбув, ще гриміли бої.
До сих пір не рубується в пам'яті біль
І питання заклякли мої
В невимовній довчній журбі.

Травень, 2006 р.

Літо-2007

НА КОЛІР
І СМАК
ТОВАРИШ
НЕ ВСЯК...

Мода літа-2007 – це гармонія і елегантність. Ще – романтика. До останнього дуже пасує цюгорічна мода на довге волосся – пряме чи хвилясте, але не хімічне завивка. Серед коротких стрижок популярні боб чи каре. Головне – натуральність.

У цьому сезоні знову модні сукні. Вони в будь-якому разі додають жіночності, а в цьому сезоні невідмінними атрибутами ще й мають бути різні рошечки, волани, зависена талія, рукавички, які додають романтичності образу, актуальні сукні без рукавів.

Модними будуть блузки різного крою, сорочки. Коліри різні. Незвідимо в гардеробі має бути біла сорочка. Ознака 2007 року – банти і складки.

Спідниці цього літа покладатимуться з різними рошачками, воланами. Виходять з моди класичні, класичні, асиметрія, дуже зазначена талія (йдеться про той самий оголений поперек), натомість продовжують бути популярними багатоярусні "пухнасті" спідниці.

Штани модні вузькі, а також джинси або класичні брюки з високою талією. Мік іншим, це також додає фігурі струнності. Так само, як і пояси, що вийдуть з моди нескоро, підкреслюють талію. Продовжують бути на піку популярності шорти різної довжини. Якщо це надто короткі, то в них можна ходити навіть на роботу.

Міні, міді, максі?

Щодо довжини взагалі, то "писк моди" цього літа – міні, яке доходить навіть до ультра-міні. Але позак не надто пристойно виглядає поза подіумом, то дуже короткі міні носять зі штанами (легіни, облягаючі джинси). Хоча загалом нині маємо свободу вибору – носити так довжину, яка подобається. Навіть міді, що нечасто буває модна в якомусь сезоні, нині популярна.

Яскраві кольори, поєднання та зручність

Модні тканини: трикотаж, льон, шовк, віскоза, тонка бавовна. Як бачимо, усе натуральне.

Модні кольори. Передусім класичні червоно-білий, білий, як окремо, так і їхнє поєднання... Обидва пасують практично всім, а варіації з їх поєднанням може бути безліч. Подєднати їх нескладно – як у різних речах, так і в одному предметі гардеробу. Популярні також світлі пастельні тони, так звані "тудрені" відтінки: сірий, синьо-рожевий, аваншійний, шпалетний тлесний і коричневий різної насиченості. Крім однотонних тканин, у моді великі геометричні фігури і смужки.

А ще – знову в моді яскраві кольори: жовтий, усі відтінки зеленого, синій, фіолетовий, червоний. Модні етнографічні і природні мотиви: тканини, які нагадують колір води, мори, переконі від одних до інших відтінків, кольори джунглі і квітучих садів.

З так званими класичними кольорами все зрозуміло – усі ми вміємо їх поєднувати. А от, наприклад, жовтого кольору багато хто побоюється... але він також актуальний.

Як бачимо, вибір широкий як у кольорах, так і у фасонах, довжині, предметах одягу.

Підготувала Н. Середняк, студентка КНУБА, студор газети

На пагорбах київських...

ОЛЕКСАНДР ВЕРТИНСЬКИЙ. ЮНІСТЬ НА СОЛОМ'ЯНЦІ

115 років виповнилося б видатному співакові, акторові своєрідного даруванню, композиторові, улюбленцеві публіки Олександрі Вертинському. Його виконавська майстерність була унікальною у своєму роді, витонченою і вигостреною, що додавало його пісням красу й елегантність. Зараз в записках зберігся лише голос великого артиста, але назавжди зникла унікальна пластична майстерність, виразна міміка співака. Деякі навіть досвідчені сучасні співаки намагаються заспівати його пісні, але, як правило, успішном вони не користуються. Сьогодні пропонуємо читачам матеріал про юність видатного співака, проведеному, до речі, на нашій Солом'янці.

"Стрімко міняється вигляд сучасного Києва. Часом можна й не довідатися навіть добре знайомі, з ранніх років виходжєні уздовж і поперек вулиці рідного міста. Будівельний бум не обійшов стороною й Солом'янку. Шість років тому невізнано перетворився спотворений заміський вокзал і прилягаючі до нього території. На місці колишніх заміських задрірок по вулиці Лукашевича, немов за помахом чарівної палички, піднісся до неба ультрасучасний Південний вокзал, що швидко став своєрідною візитною картою столиці. Навпроти, на місці колишнього оптового ринку, або попросту товчухи, виріс новий храм Георгія Переможця. А ледве віддали, на іншій стороні вулиці, з'явився настільки ж сучасний, весь із блискучого скла і сріблєного бетону, під стая Південному вокзалу – новий торговий центр "Симпатія", що прикрив собою небагато старих двох-триповерхових домішок на взгірті.

Але ж колись, років сто тому назад, ці будиночки вигляд відрізнялися від всіх інших житлових будівель тодішньої Солом'янки. Жили в них інженери й майстри розташованих неподалік заміських майстерень, працівників хіміко-технічної лабораторії Південно-Західних залізниць.

Букальню за кілька кроків від торгового центру "Європорт" починаються затішні вулиці старої київської околиці – Фурманова, Брюлолова та полперничий провулок, що веде нагору до Станційної. На кожній і досі стоять одно- і двоповерхові будинки, є і більш ґрунтовні будівлі заміського училища і хіміко-технічної лабораторії, зведені після запуску заміської лінії Київ – Балта 1969 року. Це і є так звана заміська колонія, з якої колись і починалася Солом'янка.

Навесні в більшості тутешніх двориків як і сто років тому, пишнєліно бують вершини, яблуні, абрикоси. Подекуди збереглися й затішні літні альтанки. Здається, відчинши двері, зробиши крок і опинишся у київській старовині. В одному з таких будиночків на початку минулого століття жив "довготелесий, незграбний" юнак Сашко Вертинський, котрий згодом став знаменитим на увесь світ актором, співаком і поетом. Юнак був круглим сиротом, жив на утриманні тітки – рідної сестри своєї матері Марії Степанівни. Її чоловік Іларіон Якович був інженером, завідував вагонним цехом у вагонних і паровозних майстернях Південно-Західних залізниць (нині – КЕВРЗ).

У Вертинського було непросте дитинство, налігало годна і незавидна юність. У пам'яті артиста, котрий чимало поєздів по світу і багато що бачив на своєму віку, залишилися лише окремі уривчасті спогади про дитинство – "маленькі різнобарвні шматочки". Саме вони знайшли відбиття в незакінченій автобіографічній книжці співака "Дорогої дитинство".

...Сашку було лише три роки, коли померла його мати Євгенія Соколячка. Молода жінка забрала на виховання тітку – "молода, гарна, свавільна й примхлива жінка". Стара сестра Надя залишилася у батька Миколи Петровича Вертинського – популярного на той час, надто серед простого люду, київського адвоката, котрий не встиг офіційно одружитися з матір'ю своїх дітей, оскільки не розлучився з першою дружиною. Тож власних дітей, народжених поза шлюбом, йому довелося всиновлювати. Батьки Євгенії Степанівни не прийняли її "порочних" шлюб і відмовили доньці в підтримці. Старші сестри, хоч і жаліли, од-

нак не розуміли перше і єдине кохання молодшої, "ніжної, лагідної і поступливої сестри". Микола Петрович дуже важко переживав смерть коханой. Якоюсь його знайшли на двинтарі: він лежав непригомний на могилі Євгенії просто на снігу. Після цього захворів на сухоти і незабаром помер. Надія забрала старшу сестру матері, Дієвичку сказавши, що її молодший брат помер – те ж сказано про сестру Сашку. Так починалося життя Олександра Вертинського, багате не лише успіхами, а й втратами і розчаруваннями.

Коли Сашку виповнилося десять років, він блискуче склав вступні іспити до підготовчого класу Київської першої гімназії. Два роки навчався на "відмінно". А потім хлопця немов піднімали: погано готувався до уроків, пропуская заняття... І врешті-решт з тріском вилетів із другого класу престижної гімназії, що стала на той час Імператорською 1-ю Олександрівською. Тітка Марія Степанівна прилаштувала племянника до простішої гімназії – Київської четвертої, що була в "новій будові" на Великій Васильківській вулиці. Коротше кажучи, Вертинський зростає таким собі вулицьким шибайголовиною. Він, можливо, і далі добре навчався, якби "вредна тітка" не примушувала його днями просиджувати над підручниками... Несподівано підлітка тягнуло на волю, на простір київських передмість, до вулицьких друзів. Навчання з примусу йому так остогидло, що у палітурці товстого підручника математики почали з'являтися захоплені романи Майн Ріда та Жюль Верна. Ранньої весни після заняття гімназистки тікали кудись на Бячіву гору, до Голосівця, навіть у Дарницю. Набравшись і награвшись доскоху, розводили багаття, смажили на паличках старе

сало, накурювалися до нудоти... Узямки влаштували "пассовки" до Києво-Печерської лаври. Та не богослужіння і лики святих вабили бешкетника, а "дорогоцінна" мідь, якою прочани й парафіяни щедро поспішали моці черкеських святих. Гімназистки нахилилися до мощів нби для пошлукну, а тим часом набрали до рота монети, а потім десь у темному закутку вильовували "багатство" і спішно розлихували по кишенях. Звичайно після таких вилезок гімназисти влаштували справжні бенкети, об'їдаючись тістечками, цукерками та іншими ласощами. "От який босячий ми були!" – згадує у своїй книжці Вертинський.

Зрештою через погане навчання та регулярні пропуски заняття Сашка таки вилучили з гімназії. Юнак незабаром пристав до театральної, а потім і до літературної богеми, намагався якось заробляти, брав участь у студентських мітингах, часто не ночував удома. Тітка, котра вже мала власних дітей, змушена була відмовити у помешканні невдачному племяннику. Що робити? Куди йти? Де ночувати? Близьких друзів, які могли пустити на ночіло, не мав, натомість знайшов притулок у літній альтанці в саду: забирався усередину, закутувався у грубі солдатські килями й засинав прямо на морозі. Йому марилося тлейшій тіпчин будинок, кухня, поєна різні наїдки, особливо перед святами й у переддень Різдва. А як він картався через те, що не слухався тітку, не допомагав їй, грубив, тягав з кухні апельсини, цукерки та пряники, які їм давали уночі, за те, що крав у тітки коштовності й "заганяв" їх за безцінь на Єврейському базарі!

Незабаром хлопцеві набридло навіполоне і безпросвітне існування. Душа його прагла до Москви, де на сцені блищали значеності, де публіка має тонкий смак і розуміється на сучасному мистецтві.

Зібравши сякі-такі гроші, Олександр підшукав собі супутника, "дрібного київського акторика Сашка Муратова" і оголосив тітці про своє рішення їхати до Москви за славою. Марія Степанівна пом'яжшала, навіть звеліла покіояті принести на вокзал кошкі із домашніми наїдками. Та ранковий поїзд на Москву вже відходив від перону...

Сергієв Євсєєв, головний редактор газети "Солом'янка"

Про духовне

ІКОНА БОГОРОДИЦІ "ПРИЗРИ НА СМІРЕННІСТЬ":
ЧУДЕСА Й ВІРУЮЧИМ, І НЕВІРУЮЧИМ

"У Республіку Саха прибула незвичайна гостя. Скажи кому, не повірять: Сама Цариця небеса побувала в нас із візитом.

Здавалося б, ну що відбулося? Ікону привезли в Якутію? Хіба в нас своєї немає? Таких ні, сказали. Офіційно визнано: чудотворна. І народ пішов – і віруючий, і невіруючий – за чудом.

Про цю незвичайну подорож Незвичайної Гості ми поговорили із ченцем Київського Свято-Введенського монастиря, ієродияконом Авеніром, що супроводжував ікону в поїзді.

ВЕРДИКТ УЧЕНИХ:
ЧУДО

– Отець Авенір, за всю історію християнства більше тисяч ікон Божої Матері прославилися чудесами. Хто і як вирішує, що той або інший образ є чудотворним?

– В Україні – спеціальна комісія при Священному Синоді Української Православної Церкви, очолювана митрополитом, на підставі наявності безлічі достовірних, документально підтверджених фактів дарування конкретної допомоги, зізнання, порятунку й т.д. Таких чудес від ікони була отримана безліч.

– Про найяскравіші розкажіть, будь ласка. Два-три приклади хоча б.

– У Києві на Дніпрі жінка з дочкою качалася в човні. Мама відволілася й не помітила, як дитина впала у воду. Коли вона спохватилася, дівчинки вже не було видно. Жінка заблагала до Божої Матері, й у водах ріки, як на склі, відобразилася ікона "Призри на смиренність". Богородиця підняла малю і дна, і та була врятована. Один раз після молитви перед іконою глухоніма дівчинка заговорила. Здивована бабуся стала розпитувати її, як це відбулося. – "Тягнуча на мене подула", – сказала внучка, указуючи на чудесний образ

Богоматері. Був випадок зізнання молодшої жінки, що занедужала гепатитом під час вагітності. Лікарі говорили, що хвороба згубно позначилася на здоров'ї дитини, і вимагали зробити аборт. Але жінка побоялася взяти на себе гріх, вчинити вбивство власної дитини. Три дні вона молилася перед образом Богородиці, просячи про допомогу. Повторні аналізи показали

Вже не раз редактор православної газети "Золотые колокола" ієродиякон о. Авенір (Осауленко) розповідав студентам КНУБА про історію та культуру давньої Київської землі – обитель Свято-Введенський чоловічий монастир, що в Києві на Печерську (вул.Московська, 42), показував фотографії про своє паломництво по святих місцях і ін. Цього разу розповідь о. Авеніра про Ікону Богородиці, чудотворну, та її візит у Якутію (вигримки з інтерв'ю Ірини Дмитрієвої, головного редактора якутської газети "Логос").

відсутність у крові вірусу гепатиту. Народжена дівчинка була зовсім здорова.

Але найголовніше – ікона несе широке серце ліванця, багатьом людям вона допомогла повернутися в храм, до відвідування служб, до Сповіді й Причастя.

– Коли і як трапилося, що ікона "Призри на смиренність" була офіційно визнана чудотворною?

– Улітку 1993 року настоятель Введенської громади Ігumen Даміан звернув увагу, що ікона, яка перебуває в дерев'яній рамі під склом, потьмяніла, начебто уявлює покорилося. Запросили реставраторів, щоб визначити причини зміни барвистого шару. Однак, коли раму зі склом було знято, всі присутні побачили, що насправді фарби на іконі не змінилися. Вони здавалися потемнілими тому, що на склі зі зворотної сторони з'явився сріблястий відбиток, що у точності повторює силуети Богоматері й Дитини.

Віруючі з величезною радістю прийняли звістку про знамення, що відбулося від ікони. Але деякі люди були переконані, що це фальсифікація. Вони зажадали проведення всебічного вивчення відбитка на склі, а також самої ікони, щоб викрити обман. Митрополит Київський і вся України Володимир дав своє благословення на проведення дослідницьких робіт. Але за умови, щоб ікона й скло з відбитком не вислизали із храму: це було б неповагою до образу Божої Матері. У храм була привезена спеціальна апаратура. Цілий рік провідні співробітники Інституту судової експертизи, Політехнічного й інших наукових установ м. Києва проводили ретельні дослідження. Учені відразу ж висловили кілька гіпотез. Однак зрештою прийшли до висновку, що процес появи відображення сучасна природнична наука поки не пояснити, не відтворити не може. Вони встановили, що відбиток на склі яєсно-сірих кольорів має органічне походження і є нерукотворним. Відбиття Ліку Богоматері й Дитини на темному тлі виглядає негативно, а на білому – позитивно. Українські вчені, доктори наук, завідувачі лабораторіями й кафедрами, що мають у своєму розпорядженні сучасні апаратури й новітні методи наукових досліджень, були одностайні в думці: мова йде про одне із чудес ХХ століття.

22 листопада 1995 р. Священний Синод УПЦ, заслухавши повідомлення митрополита Никодима про чудесне відображення на склі ікони Божої Матері "Призри на смиренність" і наступних зізнань, ухвалив уважати Київську ікону Божої Матері "Призри на смиренність" чудотворною. – Я бачила фільм режисера Лесового "Київське чудо", що запам'ятало ці події, він і в відеотеках при наших храмах, він і в інтернеті. Люди моляться й перед цим матеріальним знак й молитви був поруч із іконою. Люди моляться й перед самим образом, і перед його чудесним відбитком (стекло з відображенням було встановлено поруч із іконою для поклоніння), засвідчують свідчі, схилиють коліна, благоговійно прикладаються до неї, просячи благодатної допомоги у всіх життєвих негодах, і, звичайно, дякують.

АПОСТОЛСЬКЕ СЛУЖІННЯ
БОГОРОДИЦІ

– А кому прийшла така чудова думка привезти ікону в Якутію? Як ви звачилися?

– Це не перша подорож ікони "Призри на смиренність". Уперше вона вирушила в дорогу в 1995 році. З різних спархій почали надходити прохання привезти ікону "Призри на смиренність" до них для поклоніння.

Ікона почала подорожувати: спершу по території України, потім відправилася в Москву, Беларусь, Молдавію, Грузію. Побачивши, скільки радості й благодатної допомоги приніс людям цей чудотворний образ у Москві, єпископ Якутський і Ленський Зосима захотів, щоб і довірена йому паства отримала можливість помолитися перед ним.

ІКОНА – НЕ КОМП'ЮТЕР

– Від ікони й у нас було багато чудес. Я від різних людей чула зворушливі історії, але щим дуже важко поділитися. Особливо якщо мова йде не про яєсь видиме зізнання, яєне чудо, а про те, що скривене, що відбувається в серці: коли сум перетворює в радість, коли їде пристрасть, що мучила, коли просто почуваєш благодать.

Люди, що стояли в різних місцях храму, розповідали, що Богородиця дивилася саме на них, причому дуже по-різно-

му: на одного – так суворо, що прошивав холодний піт, на іншого – так співчутливо, що вщухало горе, на третього – так скорботно, немов знала про майбутні випробування й обіцяла допомогу. Навіть добув іронію й в обличчя прочитали. І все таки яєні чудеса були?

– Були, але не про все люди готові повідомляти. Багато говорили про зізнання жінки-мусульманки. У неї рука була нерухома й почала працювати. Люди приходили, розповідали, ми фіксуємо випадки благодатної допомоги, але багато чого просто не встигли записати.

Чудес багато. Люди радуються. Але коли Божя Матері або Господь роблять чудо, у людини, з якою воно відбулося, настає зовсім новий етап у житті. Діти, але не просто "щось їєсь" їєне, вона почуває, розуміє, що Бог є. Він – біля тебе, Він тебе чує й відповідає на твої прохання. Тому твоє життя повинно стати іншим. А цей етап, етап зміни, особистого подвигу – найважчий.

Багато з людей їєду до ікони за чудом, але не багато їє можуть прийняти Божі дарунки. Часто люди починають лякатися, виправдувати те, що сталося, збігом обставин та ін. Інші радісно приймають чудо, але потім забувають про нього. Живуть так, начебто нічого від Бога не отримали. З десяти проражених, зізнаних Христом, лише один повернувся, щоб їєму подякувати.

– А що думати людям, які просили про чудо, про зізнання, наприклад, але їєго не одержали – видимого, прийняти. Буває ж так, що хвороба не їєде, але тобі стає легко, не їєтерпiti або погадаєш до гарного лікаря, або духовно розраду людина отримала. Чому не всім дається відчуття чуду?

– Ікона – вікно в інший світ, це не автомат і не комп'ютер: натиснув на кнопку й одержав результат. Якщо людина задана не лише отримати чудо, але й з радістю їєго понести, змінити своє життя по заповідях Христа, тоді Бог дасть їєму чого спробу. Все, як і дві тисячі років тому, –

Господь, зізнаючи людей, казав: "ди їє надали не гріши, щоб не трапилося з тобою чого гірше". Якщо людина готова змінити своє життя так, як вимагає Рятівник (Він це кожному відкриває через Євангеліє, через совість), то людина одержує зізнання. Свідчень – море.

З КУРСАНТИВ – У ЧЕНЦІ

– А Вам особисто Божя Матері дарувала яєсь чудо?

– Для мене найбільше чудо, пов'язане з іконою "Призри на смиренність", це те, що я – у Церкві, у монастирі.

– Як цікаво! Розповідайте.

– Я виховувався в благополучній забезпеченій родині. Закінчив загальноосвітню, музичну й спортивну школи й вступив у престижний військовий інститут зв'язку в Києві. Як всі молоді люди, планував своє майбутнє життя. Але на початку 90-х у країні відбувся перелом. У людей помінїлися цїлі й цінності. Я не міг і не хотів прийняти те, що треба працювати тільки заради грошей, а жити – щоб отримувати задоволення. Може, тому, що матеріальні труднощі наша родина ніколи не відчувала, мені хотілося чогось більшого – приносити користь суспільству, батьківщині (ікона в наш час це звучить нещиро). Тоді я вирішив присвятити

себе науковій праці. На 4-му курсі я почав читати книги про життя великих учених, і раптом з подивом виявив, що багато хто з них були глибоко віруючими. Для мене це було великим відкриттям. Може, тому, що я займався спортом, мені здавалося, що медицина й церква – не дуже необхідні людству суспільні інститути. Звичайно, моє ставлення до релігії швидко не змінилося. А вже намір у школі пояснювала, що в церкву ходять лише неписьменні бабусі, релігія – це пережиток у розвитку суспільства. А виявилось, що віруючими були люди, які рухали науковий прогрес. Це треба було переарити. Мені завіталося сходити в храм і подивитися, що ж там таке.

– Як Ви вперше переступили поріг храму?

– Із цим їє було пов'язано моє перше чудо. Одного разу під час чергування в наряді я познайомився з віруючим товаришем по службі. І, як звичайно, почав з ним сперечатися: це ж несучасно, неїєкаво... Для мене було важливо почути думку освіченої людини, що вже була у церкві якоїсь огорожі. Він говорив: "Ти знаєш, що нетлінні мощі в Києво-Печерській Лаврі знаходяться, що Вогонь сходить із неба щороку?" Й їєму – про "нетлінного" Леніна, фараонів – у відповідь. А сходження Благодатного вогню просто запечувалося. Мої аргументи швидко були розбиті, і він мені запропонував сходити в храм і подивитися на все зсередини.

У найближчу неділю я відправився у звільнення, їєду їє думаво: "Чи мені спочатку їєздаті купити книгу "120 філософів" (я захоплювався психологією й філософією) або в церкву заглянути?" І раптом чудо: "Привіт!" Дивлюся: той самий військовослужбовець зі своїм другом майором. "Ти куди?" – залитують. У мене відразу сумніви пройшли, кажу: "У церкву". А вони мені нову задачку задають: "А служба вже закінчилася". Ми поговорили, подумали, у який монастир краще їєти на службу, і вирішили, що їєдемо саме у Введенський. Так першим храмом, по-

ріг якого я переступив, був той самий монастир, у якому перебувала ікона "Призри на смиренність" й у якому я тепер служу.

– Як Ви відразу перейнялися вірою?

– Спочатку було одне суцїльне здивування. Нічого не видно, нічого не зрозуміло. Стою, відчуваю важкість, зникновіть. Служба закінчилася, я виходжу, їєтхаючі з полегшенням: "Слава Богові, достояв", незручно просто було супутнієкі кинути. Але для себе вирішив, що більше сюди не прийду. І отут раптом відчув одне незвичайну легкість й радість – те, що я давно шукав у філософії, психології. Шукав мету, своє місце в житті, думаю, як принести користь, розкрити свої можливості. Минув день й я їєдчу, що мене тягне подивитися церкву при світлі дня, зрозуміти, чим їєа радість була викликана.

– Радість всупереч свідомості...

– Так. І я почав ходити в храм, читати книги. Я їєдчу, що мені незвичайно. Мене охопили незвідані особливі почуття, і мені хотілося знайти цьому яєсь раціональне пояснення.

– Знайшли?

– Ви бачите по моему одязі. Слава Богові, уже вісім років я перебуваю в монастирі.

– А чому саме чернецтво? Аєже ваші друзі були військовими, і їє не завважало їє віроти!

– Може, тому, що я споконвічно прийшов у монастир, для мене питання встало ребром: служити Богові або ж суспільству.

– Вибір був важким?

– Для мене відразу все устало на свої місця, розклалося по полицях так, як їє залишається до цього дня. Важким було пояснення з батьками, викладачами, товаришами. Аєже бувало їєні чудеса: ось прозріла людина, ось нога зіслїлася – бачиш? Але бувало так, що чудо діється в серці людини, відбувається зізнання душі, а їєк це показати, як пояснити? Не вийде. Мені всі їєсточкі переміли, чим тільки не намагалися пояснити відхід у монастир – і нещасна любов, і дах поїєах... Люди не могли цього зрозуміти, а я не міг пояснити, що переживаю моє душа при спілкуванні з Богом, при дотязі до святости. Тільки почував, що роблю правильно.

– Зараз батьки прийняли Ваш вибір?

– Звичайно, ходять у храм, прищачаються, повнічались, і сестра вичналася. І от що їєкаво, вона виїшла замїж за військового з Інституту, у якому я вчився, і звуть їєго Володимир (це моє мильське їємя). Батько дуже хотів бачити мене військовим, а мама, коли я їєшов у монастир, дуже плакала. І мене вивралося: "Богові все можливо. Він ніколи не залишить тебе". Яєщо щось взяв, то все поверне". Рїк у нас була холодна війна, потїм наступила відлига, а тепер мама сама говорить: "Усе трапилося так, як їє казав. У мене тепер є зять Олександр, і він військовий".

– Отець Авенір, ми тепер сприймаємо вашу ікону, як рїдну. А ви будете згадувати нас? Молитися?

– Я – чернець, і подорож для мене – велика рїдкість. А така довга поїєздка по Якуті, звичайно, залишила в моїй душі незгладимий слїд. – Урїєтїю, Господи, владку Зосиму їє всіх, зваждїа кому їєкона "Призри на смиренність" побувала в Якутській єпархії!

ПРИЗІРАТЬ, призреть на що, на кого, гнїєти, зїєрнути з увагою, за участю, співчутливо, милосердно...Прийняти, дати прїтупило, прибувати, захистити їє нагодувати, взяти під покрив свїєї, їєлопатити потребам ближнього (Володимир Даль. Тлумачення словник живї мови. Т. III.)

R.S.: Хресний їєд
13 лїєня 2007 р. їє храму Казанської ікони Божої Матері, що перебуває в селі Софїєйська Борщаїєвка (Соборна площа, 1) у Свято-Богородицький Рїєзоположенський чоловічий монастир (с. Томаїєвська, 85 км від Києва) виходить традиційний піїший Хресний їєд їє чудотворною іконою Божої Матері "Призри на смиренність". Вїєїд орієнтовано в 6.30 год. ранку. Надається безкоштовний автобус зі Свято-Введенського монастиря (Київ, вул. Московська, 42.) до Софїєйської Борщаїєвки, час їєдїєвлення 5.30. год. ранку.